

MOLNÁR VILMOS Mese a koaláról

Egyszer egy gondolatolvasó koalackó vándorútja során elérkezett egy erdőszélre, és ott felmászott egy kőrisfára. Tetszett neki a kőrisfa erősen, meg kíváncsi is volt rá. Ilyen fára eddig még sosem mászott. Ahonnan jött, ott másféle fák nőttek az erdőben.

Tikkasztó nyári dél volt. A dombháton, az erdőszél nyújtotta árnyékban egy birkanyáj delelt. A nyájhoz tartozott száznegyven birka, két kutya meg egy szamár. Nem számított nagy nyájnak, számárra tán szükség sem volt. Azt a kis batyut a kevés elemőziával a pásztor is könnyen elbírta volna. De a pásztor úgy gondolta: egy juhnyáj akkor az igazi, ha tartozik hozzá szamár is. A szamár a régi időkben maradt meg, amikor még több százra rúgott a birkák száma. Legeltesükhöz távoli vidékeket kellett bejárni nagy batyuval. Régi szép idők. Azóta kicsit összement minden.

Tulajdonképpen maga a pásztor is a nyájhoz tartozott, de ő nem így tudta. Ő úgy tudta: a nyáj tartozik hozzá. Jó pásztornak tartotta magát, aki szereti a nyáját. Éberem, odaadással őrizte a juhokat. Reggel és este megfekte őket, tavasszal gondosan lenyírta a gyapjukat. Időről-időre pedig kiválasztott közülük néhányat, majd egy éles, nagy késsel megölte, megnyúzta és feldarabolta őket. Hitte: egy szerető, jó pásztornak így kell tennie.

Ami a juhokat illeti, ők meg voltak győződve arról, hogy minden hozzuk tartozik, minden értük van: pásztor, kutyák, szamár, még a dús fűvü legelő is. Ha egyszer ők vannak többségben, ha már körülöttük forog minden. Elnéző megadással túrték a kutyák futkosását és csaholását a széleken. Még akkor sem sértődtek meg, ha hozzá-hozzá kaptak valamelyik lemaradóhoz. A szolganép fontoskodása – vélték. Így akarnak érdemeket szerezni a pásztor előtt. Hogy a pásztor kimondottan értük van, az nem is volt kétséges előttük. Minden cselekedete róluk szól, az ő érdekükben történik, az ő kényelmüket szolgálja. A megölésekről, megnyúzásokról, feldarabolásokról nem tudtak, nem a szemük előtt zajlott. A szamárral nem törődtek, nem tartották sokra. Kényelmük szempontjából közőmbös, s jobban szereti a bogáncsot a fűnél. Buta szamár.

A kutyák meg voltak róla győződve, hogy nélkülözhetetlenek. Rajtuk múlik minden, csak általuk mennek minden a dolgok. Ők a társaság összetartói és mozgatórugói. Egyszerre. Ha ők nem lennének, szétszéledne az egész nyáj. Vagy bolond felé mennének a juhok, nem arra, amerre muszáj. Nélkülük még legelni sem tudnának a kergető birkák úgy, ahogy azt kell: zárt sorokban, fegyelmezetten. Kulturáltan, kussolva. A pásztor szerették, de azért tisztában voltak vele: ahogy ők futkosnak a birkák körül, arra a pásztor sosem lenne képes. Jó ember, jó ember, de nélkü-

lük tehetetlen. Egy nagy gyermek. Szeretni kell őt, s figyelni, mit akar, hogy segítségére lehessenek.

A szamár sztoikus volt. Elfogadta, hogy ő meg a pásztor meg a kutyák meg a juhok valamiképpen összetartoznak – ebben a sorrendben! –, de nem tulajdonított túl nagy fontosságot az egésznek. Ettől még nem nő több bogáncs a réten, s a batyut is mindig cipelnie kell valakinek. Az volt a véleménye, hogy túl komolyan veszi magát mindenki. Ettől nem bír nyugton ülni a fenekén senki. Sürögnek-forognak juszt, tesznek-vesznek feszt, nagy cécót rendeznek a semmiért. Holott a csendes, átgondolt merengés az igazi, az elmélyült melázásnak párja nincs. Ennek meg ő a mestere. Itt áll a példakép, de senki nem vesz róla példát. Hülyék!

A farkas ott lapult a fűben, a szomszédos domboldalon, és sóváran leste a birkanyáját. (A domboldalon kívül még a mesében is lapult, *lupus in fabula*.) Tulajdonképpen a farkas is a nyájhoz tartozott, farkasi minőségben. A juhokhoz tartozik mindig farkas is, de a pásztorok ezt nem fogadják el. A juhok sem, a kutyák sem. Még a szamár sem. A farkas ellenben azon a nézeten volt, hogy ő meg a juhok szorosan összetartoznak. Neki legelnek, neki híznak jó kövérre. Különben kinek? Ő és a juh: két test, egy lélek. Hadd legyenek egy test, egy lélek. A farkas lelki ember volt.

A gondolatolvasó koalackó sehogy sem tartozott senkihez. Nem is erről a vidékről származott. Nem is ismerte senki. Nem illett ide. Nem passzolt a tájhoz. De itt volt.

A gondolatolvasó koalackó rokonszenvesnek találta az egész társaságot. Két vén ürü meg a vezérkos ugyan elég mokányul meresztették rá gülszemüket, de a sok kis ugránczó báránka igazán kedves volt. A többiek is érdekesnek bizonyultak a maguk nézeteivel, vélekedéseivel, meggyőződéseivel. Nem volt elvesztegetett idő darabig a közelükben tartózkodni.

A nap lassan túljutott a delelőn. Mintha csak ez lett volna a jel, megmoccan az idő. Mintha csak erre várt volna, készülődni kezdett valami. Valaminek eljött az ideje, valami történni akart. Orrok kezdtek szimatolni, szembogararak szükkültek össze, inak feszültek meg. Úrrá lett a nyugtalanosság. Nemsokára eseménydússá válik a környék. Nemsokára gyors mozgásokkal telítődik a táj.

A gondolatolvasó koalackó ezt már nem várta meg. A szilaj akcióktól igyekezett távol tartani magát. A heveskedések nem vonzották. A kapkodó mozgás lehet látványos, sajnos közben nem sok idő jut gondolkodni. Ő pedig egy gondolatolvasó koalackó volt.

Lekászálódott a kőrisfáról, és folytatta útját. Úgy találta, különleges élményekkel gyarapodott. Úgy érezte, érdekes benyomásokra tett szert. Nem egyhangú hely egy ilyen kőrisfa. El lehet tölteni darabig rajta az időt. Csakúgy, mint az eukaliptuszfákon.

Igen. Fára mászni jó.